

Novelle - Inder

Martin Birkmand

January 26, 2022

•

“Farvel, Lars. Det var hyggeligt. Vi ses på næste fredag!”, råber jeg fra den side af vejen hvor Forum metrostation ligger. Jeg kan let forestille mig hvor påtaget det lyder, alligevel råber Pædagog-Lars igen og vinker så hver en lejlighed op til anden sal nærmest må lukke vinduerne og trække Ikeagardinerne for. Selv denne trafikerede eftermiddag kan en tarvelig violin høres fra konservatoriet. Selv denne fucking gråvejrs eftermiddag i april. Selv lige inden regnen falder, den ellers befriende regn. Jeg tager to trin ad gangen ned ad trappen med en ambulancesirene i ryggen. Jeg falder naturligvis over en hjemløs med sit papskilt dér hvor rulletrappen begynder, og han tigger selvfølgelig om småpenge. Så rulletrappen tager jeg med tre trin ad gangen lige ind i en indisk familie der står i vejen foran rejsekortsscanneren. Far, farverig, kæmpe og fed mor hånd i hånd med datter og bamse. Karrygule bankreklamer, sårgule aflange klistermærker på glasdørene, en nikotingul finger der trykker på knappen til elevatoren, i forlængelse af den en knoglet arm, den rækker ud fra en kørestol der bagpå har monteret en iltbeholder. Den ligner et missil monteret på et fjernstyret krigsaggregat. Hvor skulle den indiske familie være i vejen henne hvis Forum detonerede? Selvfølgelig i en eller anden jysk kostald efter reinkarnation.

••

I metroen er der den sædvanlige sammenklistrede menneskemængde. Hende med barnevognen. Hun er der altid: enlig mor fra blokken der har sin smartphone med facebook på skærmen i den ene hånd og vugger en barnevogn med den anden. Hun har hue på der skjuler en ødelagt bunke hår, men ikke de millimetertyndtplukkede øjenbryn eller skallerne af selvbruner eller den tydelige farveforskel mellem hals og kæber. Hun har selvfølgelig lige talt i telefon med

en fra kommunen der har afvist at udbetale enkeltydelse til silikonepatter. Rundt om hende er der altid samlingen af cyklister, altid med cykelhjem på, hver gang metroen sætter i gang, vælter de med cyklerne bagover, og der er altid mindst én der vælter helt og ind i de andre. Når metroen stopper, får de overbalance og ligner en flok bønder der prøver at forhindre en rusten lastbil i at trille ned fra en bjergside. Og teenagerne, de sidder selvfølgelig med deres Converse sko på sædekanterne, lugter af billig parfume og snakker højt om Linea eller Victoria som en af drengene fra klassen har snavet. Måske om Aske der ikke er lækker, eller måske om Aske der er lækker, men som har røget hash imens han pillede Linea i fissen. Og Victoria. Jeg savner næsten Pædagog-Lars. Vi stopper ved Amagerbro, nogle går ud, en ranglet, langhåret mand i sort dynejakke og med hørsko trækker sin cykel ud gennem døren, den venstre cykelpedal sætter sig i egerne på en blævrende dværgs cykel. Han kaster cyklerne ud på perronen i en bevægelse som stod han med en rambuk. Derude begynder de to at skændes. Den ranglede stodder svajer over den lille tykke, håret hænger ned over den blævrendes måne som solstråler der velsigner en gold planets overflade. ”Fedladen rottes entre i dronningeport”, kalder jeg billedet. Flere kommer ind. Flere teenagere og kedelige kærestepar med briller og cyklister med hjelm og reflekser og fucking leverpostejsfyldte skoletasker på ryggen af snotunger. Og det er her jeg lægger mærke til det. Jeg har sat mig i midtergangen på et af de der vippesæder med blå nylon. Og overfor mig sidder inderkonen fra før. Og hun kikker på mig. Og det er nu jeg lægger mærke til at hun har den der røde prik i panden. Hun sidder bare der, fed i sin gyldne og vinrøde og mønstrede silkekjole og kikker på mig. Og af en eller anden mærkelig grund slår jeg, i det øjeblik vi får øjenkontakt, blikket i gulvet. Jeg kan ikke få mig selv til at se op igen før der stiller sig to mænd mellem mig og hende. Der er noget ubehageligt ved hende, jeg tager fat i panikhåndtaget ved udgangsdøren og skal til at rejse mig op og forlade metroen da den ene af de to der står mellem mig og hende, udbryder: “Hva’ faen. Den fede perker der sidder og glør dig ind i pikken, Peter”. Jeg slipper håndtaget. “DU SKAL FØRST I BAD, DIN LIDERLIGE KÆLLING, FOR DU STINKER AF HVIDLØG!”, råber Peter og overdøver samtlige passagerer. Dørene glider i, vi kører fra Lergravsparken, her bliver helt stille. Manden begynder at ævle løs på indisk, men får en på siden af hovedet af Peter hvorefter han bliver trukket op i kraven i sin 30 år gamle beige farvede vindjakke og skubbet over i en gruppe cyklister der alle træder tilbage og slipper deres cykler og vælter med et brag og filtres sammen. Peters højre Adidasko har rester af hundelort smurt på siden af sålen. Der er igen helt stille i metroen. “Hallo, din perkersæk, har du taget heroin?”, Peters ven trykker sin pegefinger ind i hendes plet i panden. Jeg kan akkurat konstatere for Peters plettede cowboybukser at hun endnu

uanfægtet glør på mig. Hvad fanden laver hun. Den venstre kondisko er ikke snøret, snørebåndene er bare stukket ned i skoen. Der er stænk af hundelort helt op ad buksebenet. Så rammer den første spytklat. Alle i metroen står som kaniner fanget i det lange lys fra en modkørende, raslende ladbil, og jeg forestiller mig at jeg er spyttet der flyder ned ad hendes kinder og drypper ned over hendes silkekjole og ned på hendes fede pletter. Endnu en spytklat og endnu en, inderdatteren med bamsen begynder at græde. Intet andet kan høres i metroen ud over den der klink-klink lyd fra toget når det kører over en skinnesamling, og så gråden fra inderpigen og spytklatterne. Her må det gå op for de to at de ikke er alene med inderen i toget, for de begynder at indtage resten af kupeen som et andet gøglerteater. Først går det udover en cyklist, "Det er ligesom i saunaen hva'? Din rynkede ged". Peter står og rager på en kælling. "Det kan du godt li', hva'? Lille hund", Peters ven knalder kæresteren en flad, laver bjæffelyde til ham og lader som om han lægger en kiks på næsen af ham. Hornbrillerne sidder skævt. Den ene brillestang er slået halvt af og sidder oppe i kraniet på ham. Han ligner en ikke ordentligt oppustet kneppedukke. Han svarer ikke engang. Han regner sikkert på en mulig filosofisk årsag til situationen. Hun hulker og ryster, men hulkene overdøves af Peters hæse, stigende vejrtrækning. Han gubber løs på det fyldige, bankende akademikerbryst. Alt dette og inderen sidder stadig og glør på mig. Hun har spyt flydende langs tørklædets kant, i sit sorte hår og på kjolen, hendes røde prik i panden er løbet ud, og så er det mig hun hæmningsløst stirrer på. Endeligt åbner hun munden. "Ondskab", siger hun, og jeg er overbevist om at det kun er mig der kan høre det. Men Peter vender sig mod os. "Hva' sagde du, din so'", hvæser han. Og så får han øje på mig.

...

Vi er stort set lige høje. Han hev mig op med en hidsig bevægelse fra sædet der vippede med op på plads med et dunk. Han er tydeligvis på amfetamin eller coke. Hans øjne vibrerer. Hans pupiller fylder næsten hele øjet ud. Han stinker af adrenalin og St Pauli vodka, hans skægstubbe har den der knitrende måde at stå ud i luften på som på en der har været vågen i flere døgn. Han er fuldstændig anspændt, med den ene arm ned langs siden af kroppen står han foroverbøjet, han slipper min krave og knytter hænderne. "Sidder du og blinker til min dame?". Han står lidt under en meter fra mig, der er blodpletter på hans grå hættetrøje. "Hvad sker der?", råber vennen imens han puffer barnevognen ind i bilstandskællingen. Peter træder et skridt nærmere. Jeg kan nærmest mærke hvordan hans junkiehjerte som

en slagboremaskine er ved at smadre sig ud gennem brystkassen. Hvordan blodet trykker mod det yderste lag hud. Han drejer hovedet for at svare vennen, og jeg slår. Folk som Peter tror at respekt handler om attitude. Han tror at den magt han får over en paralyseret metro, er respekt. Han tror at jeg er ligesom dem. En der finder sig i hvad som helst bare jeg kan slippe hurtigst muligt, og det gør mig vred. Jeg rammer plet på adamsæblet der knaser. Peter tager sig til halsen og falder forover, men lige inden han lander på gulvet, sætter jeg et trykspark i brystet på ham så han flyver over i inderen. Hun bliver utroligt nok siddende, han preller ligesom af og falder sidelæns ned på gulvet klar til at modtage endnu et spark i hovedet. Og endnu et imens han ligger på knæ og raller foran inderen. Han ser virkeligt sølle ud foran hendes kæmpe krop. Peters ven har selvfølgelig trukket sin kniv nu. Jeg slår håndfladen mod de gule håndtag langs metrovæggen og kikker skiftevis på ham og den røde nødhammer der hænger ved dørene, hvilket trækker i hans opmærksomhed længe nok til at jeg kan smadre ham på tindingen. Han sejler rundt og tager sig til siden af hovedet, og jeg sender en serie slag imod hans næse der til sidst brækker, han falder med hænderne for næsen og blod flydende mellem fingrene imens jeg sparker ham i ribbenene fra siden. Til sidst ligger han og hoster som en 80-årig ryger. Jeg river en cykel ud af bunken, sender et nik til den mulige ejer der stadig er lige lamslået med cykelhjelme på og rodet sammen med de andre, og slæber cyklen hen til Peter. Sidelæns slår jeg den ned i hovedet på ham, jeg bliver ved indtil det glatte og blodindsmurte cykelstel glider ud af hånden på mig. Jeg vipper sædet af cyklen, sætter mig overskrevet på Peters brystkasse og slår ham i hovedet med enden af sadelstangen. Blodet sprøjter op i ansigtet på mig. Jeg bliver ved indtil han ligner én der har tømt et haglgevær i hovedet på sig selv. Jeg går hen til vennen og gør det samme. Slag på slag, selv hende inderbarnet er holdt op med at græde. Jeg bliver ved indtil de to ligner et kollektivt selvmord. Derefter kaster jeg sædet over i cykelbunken og stiller mig hen til metrodøren lige i tide til at stå af. Da døren åbner, er det eneste jeg kan høre fra hele metrokupéen, inderen der igen siger "ondskab". Det er så lavt at jeg er sikker på at det kun er mig der kan høre det. Jeg træder ud i sjaskende regn på Øresund station.